

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **V. V. N.**
zastoupený advokátkou Mgr. Nad'ou Smetanovou
sídlem 28. října 1001/3, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 1. 2018, čj. MV-8840-6/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 12. 11. 2015, čj. OAM-1678-34/DP-2015, jímž podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), nebyla prodloužena platnost povolení žalobce k dlouhodobému pobytu, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území.

II.

Žaloba

2. Ve včasné žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nesprávné a že ve správním řízení nebyl řádně zjištěn skutkový stav, což uvedl již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
3. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že závěr žalované o tom, že žalobce vykonával nelegální práci v období od 1. 2. 2014 do 31. 3. 2014 a od 1. 2. 2015 do 4. 8. 2015 (dále jen „*rozhodné období*“) na základě smlouvy o dílo jako kuchař v provozovně firmy Panda Praha s. r. o. (dále jen „*zaměstnavatel*“) žalovaná opřela v případě první části rozhodného období o protokol Oblastního inspektorátu práce pro hl. m. Prahu (dále jen „*OIP Praha*“) ze dne 9. 4. 2014, čj. 2727/3.71/310003/14/15.2 (dále jen „*protokol o kontrole*“) a výpovědi žalobce, a v případě druhé části rozhodného období o závěry kontroly provedené Oblastním inspektorátem práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj (dále jen „*OIP Plzeň*“). Žalobce poukázal na to, že součástí spisu je jen protokol o kontrole a sdělení OIP Praha ze dne 19. 5. 2015 o vydání příkazu ze dne 26. 2. 2015 čj. 3886/3.30/15-3 (dále jen „*příkaz*“), jímž byl zaměstnavatel uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „*zákon o zaměstnanosti*“) – příkaz však nebyl součástí správního spisu, ač z něj správní orgány ve svých rozhodnutích vycházely. Dále závěr správních orgánů o nelegální práci v druhé části rozhodného období, opřený jen o informaci o výsledku kontroly vydanou OIP Plzeň dne 29. 9. 2015 a zahrnující závěr, že žalobce vykonával nelegální práci, též neměl oporu ve spisu. Žalobce shrnul, že má-li být listina podkladem pro vydání správního rozhodnutí, musí být součástí správního spisu, a to bez ohledu na to, zda jde o důkaz stěžejní nebo podpůrný, protože se s takto absentující listinou žalobce neměl možnost seznámit.
4. V druhém okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že správní orgány nebyly věcně příslušné k hodnocení činnosti žalobce popsané v protokolu jako nelegální práce, když toto spadá do působnosti inspektorátů práce. Žalobce dodal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože žalovaná nevypořádala totožnou odvolací námitku žalobce obsaženou v podání ze dne 4. 9. 2017.
5. V třetím okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že přes takovou odvolací námitku

správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, protože neprošetřily přiměřenost dopadů svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Ani v jednom ze svých dvou výslechů žalobce na to nebyl dotázán, ač nemohl vědět, k jakému závěru správní řízení směřuje.

6. Žalobce žádal, aby soud zrušil napadené i prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná uvedla, že absence sdělení OIP Praha ze dne 20. 5. 2015, ve kterém je zmíněn příkaz v souvislosti s uznáním viny zaměstnavatele ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, měl pro rozhodnutí pouze podpůrný charakter a jeho absencí ve spisovém materiálu nedošlo k porušení § 3 správního řádu. K namítanému překročení pravomoci správních orgánů žalovaná s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2017, čj. 29A 97/2015-88, uvedla, že tyto nepochybně nebyly orgánem, který je oprávněn rozhodovat o tom, zda se účastník řízení dopustil přestupku či správního deliktu na úseku zaměstnanosti, ale byly oprávněny učinit si na základě provedených důkazů úsudek o tom, zda účastník svým jednáním naplnil důvod pro zamítnutí podané žádosti či pro zrušení povoleného pobytového oprávnění včetně toho, zda se dopustil výkonu nelegální práce. Ohledně námítky nedostatečného zjištění skutkového stavu v souvislosti s dopady do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 Azs 12/2015-38, a na str. 6 napadeného rozhodnutí.
8. Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Zrušený rozsudek zdejšího soudu

9. O žalobě žalobce rozhodl zdejší soud rozsudkem čj. 30 A 47/2018-61 ze dne 21. 12. 2018, jenž byl následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 8 Azs 30/2019-28 ze dne 17. 7. 2020 z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
10. Zrušeným rozsudkem zdejší soud zrušil napadené i prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Svůj rozsudek zdejší soud odůvodnil tím, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za podklad napadeného rozhodnutí, nemá vzhledem k absenci příkazu ve správním spisu oporu ve spisu, bez ohledu na to, že by měl mít příkaz důkazně jen podpůrný charakter. Soud v rozsudku dodal, že správní orgány byly oprávněny učinit si úsudek o nelegální práci žalobce.

V.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu

11. Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku (bod 10) uvedl, že správní orgány opřely závěr o nelegální práci žalobce o několik podkladů, konkrétně výpověď žalobce učiněnou v rámci výslechu dne 26. 6. 2015, jím doloženou smlouvu o dílo uzavřenou se zaměstnavatelem, protokol z kontroly OIP Praha provedené u této společnosti dne

26. 2. 2014 a informaci o výsledku kontroly provedené OIP Plzeň u této společnosti ve dnech 17. 7. 2015 a 4. 8. 2015. Správní orgán I. stupně dále v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že obdržel informaci od OIP Praha, dle které byl na základě zjištěných skutečností 26. 2. 2015 vydán příkaz, jímž byl zaměstnavatel shledán vinným ze spáchání správního deliktu ve smyslu § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, neboť bylo prokázáno, že zaměstnavatel umožnil výkon nelegální práce mj. i žalobci. Žalovaná (stejně jako ve vyjádření k žalobě) v rozhodnutí o odvolání k námitce žalobce, že příkaz není součástí spisu, konstatovala, že tento příkaz má pro rozhodnutí ve věci pouze podpůrný charakter a jeho absencí ve správním spisu nedojde k porušení § 3 správního řádu.
12. Nejvyšší správní soud v rozsudku (bod 11) uvedl jako závazný právní názor, že dlouhodobý výkon nelegální práce může představovat naplnění § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tedy důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení dříve uděleného víza kvůli tomu, že pobyt cizince na území není v zájmu ČR nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
13. Dále Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku (bod 11) vyslovil závazný právní názor, že úvahu o výkonu nelegální práce cizince může učinit sám správní orgán rozhodující v pobytovém řízení, aniž by se musel obrátit na příslušný správní orgán rozhodující ve věcech zaměstnanosti. V řízení o žádosti cizince je cizinec povinen sám tvrdit všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci a správní orgány vychází při rozhodování ze skutečností uvedených cizincem, aniž je však možno rozhodnutí o (ne)prodloužení pobytového oprávnění bez dalšího založit pouze na výsledku cizince a z něj vzešlých zjištění. Nejvyšší správní soud výslovně v bodě 12 svého rozsudku shrnul, že správní orgány si v projednávané věci mohly udělat o výkonu nelegální práce ze strany žalobce úsudek samy, aniž by o tom musel rozhodovat orgán inspekce práce.
14. K otázce absence příkazu ve správním spisu Nejvyšší správní soud závazně v bodech 12 až 15 svého rozsudku uvedl, že příkaz není nezbytně nutným podkladem pro rozhodnutí a správní orgány v posuzované věci mohly vycházet ze skutečností zjištěných v průběhu řízení (např. z výpovědi žalobce). Správní orgány tedy obecně nepochybily, když nevyžádaly příkaz, protože šlo o posouzení, jaký vliv měla absence příkazu ve správním spisu na závěry, k nimž správní orgány dospěly. Soud je povinen dostatečně vysvětlit, zda může napadené rozhodnutí obstát bez příkazu jako tvrzeného podpůrného podkladu rozhodnutí vzhledem k ostatním podkladům rozhodnutí založeným ve správním spisu, a vypořádat argumentaci vznesenou žalovanou. Soud musí tedy posoudit, zda napadené rozhodnutí může či nemůže bez příkazu obstát - pokud nemůže, je nutno vysvětlit v souvislosti s dalšími podklady a zjištěnými skutečnostmi proč.

VI.

Posouzení věci soudem

15. Vzhledem k tomu, že oba účastníci řízení ve lhůtě jim k tomu soudem poskytnuté výzvou ze dne 12. 8. 2020 a ani později nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým postupem, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
16. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
17. Zdejší soud byl v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. při svém rozhodnutí vázán výše popsány

právními názory Nejvyššího správního soudu.

VII.

Rozhodnutí soudu

18. Žaloba je nedůvodná.

19. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 21. 1. 2015 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Součástí správního spisu je protokol o kontrole zaměstnavatele obsahující kontrolní zjištění, že žalobce dne 26. 2. 2014 vykonával nelegální práci prodavače ve firemním oděvu zaměstnavatele, připravoval v provozovně zaměstnavatele OC Smíchov objednaný pokrm a předložil smlouvu o dílo s touto společností – žalobce prováděl stejnou práci jako zaměstnanci zaměstnavatele osobně, podle pokynů a jménem zaměstnavatele a ve vztahu podřízenosti. Součástí správního spisu je i protokol o výsledku žalobce ze dne 16. 4. 2015 (dále jen „*první výpověď*“), kdy žalobce uvedl k dotazům správního orgánu, že v jeho domovském státě žije jeho manželka, dva synové, rodiče a sourozenci, dále že pracuje na základě smlouvy o dílo uzavřené na dobu od 1. 3. 2015 do 30. 4. 2015 v restauraci v Plzni – PANDA v Plaze jako kuchař, připravuje jídla, přičemž v reakci na předložený protokol o kontrole uvedl, že zapomněl, že od 1. 2. 2014 do 31. 3. 2014 pracoval v Praze v OC Smíchov a současně prodával textil v Praze i Teplicích. Ze smlouvy o dílo ze dne 1. 3. 2015 předložené žalobcem vyplývá závazek žalobce provést pro zaměstnavatele dílo (určitý počet jídel asijské kuchyně) od 1. 3. 2015 do 30. 4. 2015 za smluvní cenu 19 000 Kč v provozovně OC Plzeň Plaza denně od 10 hodin. Z úředního záznamu ze dne 26. 5. 2015 vyplynulo, že od 1. 5. 2015 do 30. 6. 2015 žalobce stále pracoval pro zaměstnavatele v OC Plzeň Plaza na základě smlouvy o dílo a že zde žalobce připravoval speciality asijské kuchyně podle potřeb provozu. Písemností čj. 8972/3.30/15-2 ze dne 19. 5. 2015 sdělil OIP Praha správnímu orgánu, že dne 26. 2. 2015 byl vydán pravomocný příkaz, jímž byl zaměstnavatel uznán vinným ze spáchání správního deliktu ve smyslu § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, protože zaměstnavatel umožnil žalobci výkon nelegální práce dne 26. 2. 2014 v provozovně OC Smíchov. Součástí správního spisu je dále protokol o výsledku žalobce ze dne 26. 6. 2015 (dále jen „*druhá výpověď*“), kdy žalobce uvedl k dotazům správního orgánu, že v dubnu a březnu 2014 v Praze v OC Smíchov vařil v kuchyni podniku Panda, nyní vaří pro Pandu v Plzni v OC Plaza na základě smlouvy o dílo uzavřené do 30. 6. 2015. Žalobce vypověděl, že podnik je otevřen a žalobce tam vaří od 10 do 21 hodin, vaří tam 5x týdně dle potřeby, pan H. volá den předem a sdělí mu, co je třeba udělat, evidenci pracovní doby nevede, prodavači berou objednávky od zákazníků, řeknou mu, co má uvařit a on odevzdá připravené jídlo prodavači, je vyplácen jednou měsíčně v hotovosti na základě faktury, kterou vystaví pan H. a ten ho i vyplácí, on odevzdá panu H. jednou měsíčně seznam zhotovených jídel, odměna je vyšší, pokud zhotoví více jídel než kolik je sjednáno ve smlouvě, v podniku pracují dva prodavači a jeden kuchař, všichni pracují podle pokynů pana H., páni T. a P. je někdy chodí kontrolovat, žalobce si nosí svou pánev WOK a naběračku, jinak používá nádoby a suroviny zaměstnavatele, při práci má na sobě uniformu od zaměstnavatele, jinou činnost než pro zaměstnavatele nevykonává. Písemností čj. D6-2015-293 ze dne 29. 9. 2015 sdělil OIP Plzeň správnímu orgánu, že dne 17. 7. 2015 provedl kontrolu v provozovně Panda v OC Plaza Plzeň, při níž bylo zjištěno, že žalobce zde vykonává nelegální práci na základě smlouvy o dílo ze dne 1. 7. 2015.

20. Prvoinstanční rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že v první výpovědi žalobce uvedl, že

v rozhodné době žalobce vykonával závislou práci kuchaře pro zaměstnavatele, neboť šlo o činnost nesamostatnou a neprováděnou na vlastní odpovědnost, protože žalobce vařil společně s ostatními zaměstnanci zaměstnavatele v uniformě zaměstnavatele dle pokynů zástupce zaměstnavatele (pan H.), ze surovin dodaných zaměstnavatelem za použití pomůcek dodaných zaměstnavatelem (kromě pánve a naběračky), přičemž odměna mu byla vyplácena na základě faktury vystavované zástupcem zaměstnavatele. Jelikož žalobce popsanou závislou činnost vykonával bez potřebného povolení k zaměstnání, šlo o nelegální práci dle § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti a tvoří to závažnou překážku dalšího pobytu žalobce na území. Prvostupňový orgán měl rozhodnutí za přiměřené jeho dopadům do soukromého a rodinného života žalobce, protože manželka, synové, rodiče i sourozenci žalobce žijí v jeho domovském státě. Žalobce žije sice na území od roku 2008, ale vlast navštívil v roce 2012 a jeho vazby k vlasti nebyly zpřetrhány.

21. V odvolání žalobce uplatnil žalobce námitky shodné s námitkami žalobními.
22. Napadené rozhodnutí žalovaná (v rozsahu žalobních námitek) odůvodnila tím, že skutkové a právní závěry prvostupňového orgánu jsou správné. K námitkám žalobce žalovaná uvedla, že v rozhodném období žalobce vykonával pro zaměstnavatele závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání a mimo pracovněprávní vztah a jeho jednání tak naplnilo znaky nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti, což odůvodňuje zamítnutí žádosti žalobce. K námitce absence příkazu žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně při posuzování žádosti vycházel především z výsledku účastníka řízení, místního šetření a spisového materiálu, přičemž sdělení OIP Praha ze dne 20. 5. 2015, ve kterém je zmíněn příkaz v souvislosti s uznáním viny zaměstnavatele ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, měl pro rozhodnutí správního orgánu pouze podpůrný charakter a jeho absencí ve spisovém materiálu nedošlo k porušení § 3 správního řádu. Žalovaná aprobovala posouzení přiměřenosti rozhodnutí provedené prvostupňovým orgánem a odkázala na něj. K námitce, že žalobce nebyl v průběhu provedeného výsledku dotázán na své rodinné vazby, žalovaná s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 – 21, uvedla, že je na účastníkovi řízení, aby během správního řízení tvrdil konkrétní skutečnosti ve vztahu k zásahu předmětného rozhodnutí do soukromého života. Žalovaná dodala, že v posuzovaném případě jednoznačně převáží zájem České republiky na dodržování právních předpisů, konkrétně zákona o pobytu cizinců, nad soukromým zájmem, a nikoliv právem, účastníka řízení na pobyt na jejím území.
23. Soud vyšel z následující právní úpravy účinné ke dni podání žádosti žalobce (21. 1. 2015). Podle § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (které se na rozhodování o dlouhodobém pobytu aplikují na základě § 44a odst. 3 věty druhé tohoto zákona) nelze platnost povolení k dlouhodobému pobytu prodloužit, pokud cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení dlouhodobého víza, což je mimo jiné neexistence jiné závažné překážky pobytu cizince na území (§ 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců). Je-li taková závažná překážka pobytu zjištěna, nelze platnost povolení k dlouhodobému pobytu prodloužit, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza - při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
24. Žalobní námitky prvního okruhu nejsou důvodné.
25. V souladu s výše popsaným závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu

zdejší soud posuzoval, zda z podkladů rozhodnutí opatřených ve správním řízení vyplývá závěr o tom, že žalobce vykonával nelegální práci u zaměstnavatele v rozhodném období.

26. Jelikož podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 16/2003-56 ze dne 12. 10. 2004, publ. ve Sb. NSS pod č. 534/2005) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, zjišťoval soud, jakými podklady správní orgány obou stupňů závěr o nelegální práci žalobce odůvodnily. Správní rozhodnutí byla ve vztahu ke zjištění nelegální práce žalobce odůvodněna následujícími podklady a důkazy: první a druhou výpovědí, protokolem o kontrole, pobytovou kontrolou, informací o výsledku kontroly ze dne 29. 9. 2015 a informací OIP Praha ze dne 20. 5. 2015.
27. Soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že právě uvedené podklady závěr o nelegální práci žalobce bezpečně odůvodňují: Protokol o kontrole prokazuje, že žalobce dne 26. 2. 2014 vykonával práci kuchaře ve firemním oděvu zaměstnavatele, kdy v provozovně zaměstnavatele připravoval objednané pokrmy. První výpověď žalobce prokazuje, že žalobce od 1. 2. 2014 do 31. 3. 2014 pracoval pro zaměstnavatele jako kuchař v Praze a od 1. 2. 2015 nejméně do 16. 4. 2015 pracoval jako kuchař v podniku zaměstnavatele v Plzni. Záznamem z pobytové kontroly provedené dne 13. 5. 2015 bylo prokázáno, že žalobce pracoval jako kuchař v podniku zaměstnavatele v Plzni od 1. 5. 2015 nejméně do 13. 5. 2015. Druhá výpověď žalobce prokazuje, že žalobce od 1. 5. 2015 nejméně do 30. 6. 2015 pracoval pro zaměstnavatele jako kuchař v Plzni. Sdělení OIP Plzeň ze dne 29. 9. 2015 prokazuje, že žalobce vykonával práci v provozovně zaměstnavatele v Plzni v období 1. 7. 2015 nejméně do 4. 8. 2015. Úřední záznam ze dne 20. 5. 2015 prokazuje, že výsledkem řízení, v němž byl vydán protokol o kontrole, bylo vydání příkazu. Soud shrnuje, že bylo bezpečně prokázáno, že první část rozhodného období (dva měsíce - od 1. 2. 2014 do 31. 3. 2014) žalobce pracoval jako kuchař v pražské provozovně zaměstnavatele, a to protokolem o kontrole a první výpovědí. Dále soud shrnuje, že bylo prokázáno, že druhou část rozhodného období (šest měsíců - od 1. 2. 2015 do 4. 8. 2015) žalobce pracoval jako kuchař v plzeňské provozovně zaměstnavatele, a to první výpovědí žalobce, druhou výpovědí žalobce, pobytovou kontrolou a sdělením OIP Plzeň ze dne 29. 9. 2015. Pokud jde o úřední záznam ze dne 20. 5. 2015, z něhož vyplynulo, že výsledkem řízení, v němž byl vydán protokol o kontrole, bylo vydání příkazu, pak ten uvedená skutková zjištění, toliko ve vztahu k výkonu práce žalobce pro zaměstnavatele dne 26. 2. 2014, toliko podpůrně dokládá.
28. Posuzoval-li soud v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, zda a případně jaký vliv měla absence příkazu ve správním spisu na závěry, k nimž správní orgány ve vztahu k nelegální práci žalobce dospěly, je z výše popsaného důkazního stavu zřejmé, že absence příkazu neměla a nemohla mít vliv na správné skutkové zjištění o rozsahu práce žalobce pro zaměstnavatele. Jinými slovy, skutková zjištění, jimiž jsou správní rozhodnutí odůvodněna, ob stojí i bez příkazu jako tvrzeného podpůrného podkladu rozhodnutí vzhledem k ostatním podkladům rozhodnutí založeným ve správním spisu (konkrétně jde o výše popsanou první a druhou výpověď žalobce, protokol o kontrole, pobytovou kontrolu a informaci o výsledku kontroly ze dne 29. 9. 2015).
29. Namít-li žalobce, že nebyl prokázán závěr o práci žalobce pro zaměstnavatele v druhé části rozhodného období, pak nejde o námitku důvodnou, protože toto skutkové zjištění bylo prokázáno, jak je výše vyloženo, první výpovědí žalobce, druhou výpovědí žalobce, pobytovou kontrolou a sdělením OIP Plzeň ze dne 29. 9. 2015. Není tedy pravdivé žalobní

tvrzení, že sporný závěr je správními orgány opřen toliko o informaci o výsledku kontroly vydanou OIP Plzeň dne 29. 9. 2015. Soud obiter dictum dodává, že sdělení OIP ze dne 29. 9. 2015 se týká části rozhodného období od 1. 7. do 4. 8. 2015 – i kdyby tedy bylo vycházeno jen z první a druhé výpovědi žalobce a pobytové kontroly, bylo by prokázáno, že žalobce vykonával práci pro zaměstnavatele od 1. 2. do 30. 6. 2015 (pět měsíců). Na závěru o existenci jiné závažné překážky pobytu žalobce na území tvořené nelegální prací žalobce by to ničeho nezměnilo (celková délka nelegální práce by na místo celkových osmi měsíců činila měsíců sedm).

30. Soud považuje za nutné dodat, že žalobce v žalobě nenamítal, že by v rozhodném období práci pro zaměstnavatele nevykonával, nebo že by se nejednalo o závislou práci, nebo že by jeho nelegální práce nenaplňovala neurčitý právní pojem jiné závažné překážky pobytu žalobce na území - námitky žalobce se soustředily výlučně do obrany vztahující se neúplnému správnímu spisu (absence příkazu) a vyloučení příslušnosti nelegální práci posuzovat. Správní orgány v dané věci rozhodly na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci. Žalobce ve správním řízení netvrdil žádné skutečnosti vyvracející závěr o nelegální práci a nenavrl ani žádné důkazy tento závěr vyvracející. Lze již jen dodat, že Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku (bod 11) uvedl jako závazný právní názor, že dlouhodobý výkon nelegální práce může představovat naplnění § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tedy důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení dříve uděleného víza kvůli tomu, že pobyt cizince na území není v zájmu ČR nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
31. V druhém okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že správní orgány nebyly věcně příslušné k hodnocení činnosti žalobce jako nelegální práce, když toto spadá do působnosti inspektorátů práce. Žalobce dodal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože žalovaná nevypořádala totožnou odvolací námitku žalobce obsaženou v podání ze dne 4. 9. 2017.
32. Tyto námitky nejsou důvodné: Jak je výše uvedeno, Nejvyšší správní soud ve svém zrušovacím rozsudku (bod 11) vyslovil jednoznačný závazný právní názor, jímž je soud vázán, že úvahu o výkonu nelegální práce cizince správní orgány učinit mohly, aniž by o tom musel rozhodovat orgán inspekce práce. Tím je tato žalobní námitka vyvrácena.
33. Pokud jde o námitku, že se žalovaná nevyjádřila k totožné odvolací námitce, pak ani ta není důvodná: Je pravdou, že žalovaná se k této dovolací námitce explicitně nevyjádřila, ale je nutno poukázat na to, že závěry prvostupňového orgánu jako správné aprobovala. Soud vyšel z toho, že podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 16/2003-56 ze dne 12. 10. 2004, publ. ve Sb. NSS pod č. 534/2005) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a proto se soud zabýval nejen odůvodněním napadeného, ale i prvoinstančního rozhodnutí. Ani zde se k této otázce, v prvostupňovém řízení žalobcem nesporené, prvostupňový orgán nevyjádřil. Zbývalo tedy posoudit, zda absence vypořádání této odvolací námitek mohla mít vliv na nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud má za to, že k tomu nedošlo. Vada napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaná pominula tuto odvolací námitku, nemohla nezákonnost napadeného rozhodnutí způsobit, protože šlo, jak vyložil výše Nejvyšší správní soud, o námitku nedůvodnou.
34. Ani žalobní námitky třetího okruhu nejsou důvodné. V třetím okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že přes takovou odvolací námitku správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, protože neprošetřily přiměřenost dopadů svých rozhodnutí do soukromého a

rodinného života žalobce.

35. Správní orgány obou stupňů byly, jak je výše uvedeno, povinny zvážit dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány obou stupňů se namítaným dopadem rozhodnutí zabývaly ve svých rozhodnutích rozsáhle a dostatečně a jejich posouzení soud aprobuje. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí (str. 6 a 7) uvedl, že hodnotil důvod zamítnutí žádosti, účel povoleného pobytu, délku pobytu žalobce na území a jeho rodinné poměry. Jelikož žalobce sám uvedl, že jeho manželka, děti, rodiče i sourozenci žijí v domovském státě, zásah od jeho rodinných vazeb na území nebyl zjištěn. Žalobce žije na území od roku 2008, tudíž jeho sociální vazby na vlast, již navštívil v roce 2012, nemohly být zcela zpřetrhány a Českou republiku může žalobce navštěvovat na základě krátkodobých víz. Pokud jde o povolený účel pobytu žalobce (podnikání), z důvodu zamítnutí žádosti žalobce je zřejmé, že po určitou dobu žalobce nepodnikal, obživu získával nelegální prací. Rozhodnutí je v souladu s veřejným zájmem, kterým je pobyt na území jen těch cizinců, kteří dodržují právní předpisy. Žalobce může pracovat v domovském státu, je v produktivním věku a v domovské zemi má i rodinné zázemí. Žalovaná toto posouzení v napadeném rozhodnutí aprobovala a dodala (str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí), že bylo na žalobci, aby tvrdil skutečnosti svědčící pro existenci soukromých a rodinných vazeb na území.
36. Prvoinstanční správní orgán i žalovaná se dle názoru soudu dopadem rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života dostatečně zabývaly, přičemž vycházely i z informací sdělených žalobcem v rámci jeho výsledku. V rozhodnutích mimo jiné zhodnotily délku pobytu žalobce na území ČR, věk žalobce, zaměřily se na jeho rodinné poměry, zabývaly se i jeho vazbami k ČR a uvedly, že žalobce nemá na území žádné rodinné příslušníky. Správní orgány obou stupňů poukázaly i na možnost dalšího pobytu žalobce na území ČR formou jiného pobytového oprávnění. Úvahy správních orgánů jsou logické a srozumitelné, proto je soud aprobuje.
37. Je nutno zdůraznit, že žalobce ani v žalobě neuvedl, jaké konkrétní soukromé či rodinné vazby by měly převážet nad důvodem zamítnutí jeho žádosti. Namítl-li žalobce, že správní orgány nezjistily řádně skutkový stav ohledně jeho vazeb na území, ani do žaloby neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti zjištěny nebyly a zjišťovány být měly. Přitom, pokud jde o soukromé a rodinné vazby žalobce, jistě není informovanější osoby než žalobce, která by o jeho vazbách mohla podat předněst jejich úplný popis. Netvrdí-li žalobce, že by měl nějaké vazby na území, které by vedly k závěru k nepřiměřenosti rozhodnutí, nemohla skutečnost, že vazby nebyly správními orgány zjišťovány více, než dotazem u výsledku žalobce, vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Jinými slovy, nepředestřeli žalobce ani v žalobě vazby, které by způsobily nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, nemůže soud dospět k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že správní orgány vazby žalobce neprošetřovaly z vlastní iniciativy, byl-li žalobce ve správním řízení pasivní (v prvostupňovém řízení se přes výzvu neseznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a v odvolání, kdy už nepochybně důvod zamítnutí žádosti z prvostupňového rozhodnutí seznal, žádné své relevantní vazby na území neidentifikoval).
38. Žalobu soud tedy shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VIII.

Náklady řízení

39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení vzdala výslovně ve vyjádření k žalobě. Proto soud výrokem II rozsudku rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 9. září 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu